

Zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím odvolání zamítl, ježto st-l sám ve svém odvolání přiznává, že jde o používání již postavené kůlny. Při komisi výslovně bylo zjištěno, že žadatel postavil dřevěnou kůlnu, aniž st-l zjištění to bral v odpor.

O stížnosti uvažil nss toto:

Stížnost nejprve vytýká, že nař. rozhodnutí je nezákonné, poněvadž vydáno bylo na základě neplatného stav. statutu, což stížnost dovozuje z toho, že stav. statut města Košic nebyl ve smyslu § 19 vl. nař. z 23. listopadu 1922 č. 335 Sb. uveden v soulad s novými právními předpisy a nebyl předložen min. vnitra k novému schválení.

Námítka tato je bezdůvodná. Stížností dovolávaný § 19 cit. vl. nař. ustanovuje pouze, že přeměněná města jsou povinna uvést svoje statuty v soulad se změněnými právními předpisy, a to ve lhůtě 6 měsíců od účinnosti cit. nař. Předpis ten není vázán na sankci toho obsahu, že by po uplynutí 6 měsíců pozbývaly statuty, nebyly-li do té doby uvedeny v soulad se změněnými zák. předpisy, platnosti. Nutno tudíž míti za to, že stav. statut města Košic platí i po uplynutí svrchu uvedené lhůty dále, ovšem jen potud, pokud pozdějšími právními předpisy nebyl změněn. Je tedy námitka stížnosti, že stav. statut města Košic pozbyl platnosti, bezdůvodná. — — —

Č. 11.785.

Pojištění nemocenské: Pro otázku, zda mezi otcem a synem je pojistný poměr podle § 2 odst. 1 zák. č. 184/28 Sb. z důvodu poměru učňovského, je bez právního významu, zda a pokud sporný poměr vyhovuje předpisům práva živn. o poměru učňovském.

(Nález ze dne 9. března 1935 č. 11.372/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 8649/30, 9996/32, 10.892/32.

Věc: Vilém Š. v D. proti okresnímu úřadu v Prešově o sociální pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Okr. nemoc. pojišťovna v Prešově předepsala st-li nemocenské pojistné za jeho syna Jindřicha za dobu od 15. března do 30. listopadu 1930 částkou 61.45 Kč.

Nař. rozhodnutím zamítl okr. úřad v Prešově stížnost na tento výměr podanou z těchto důvodů: »St-l popírá pojistnou povinnost učňovského poměru svého syna v podniku otcově, protože učňovské zaměstnání nebylo konáno na podkladě zvlášť sjednané učňovské smlouvy, nýbrž jen na základě otcovského příkazu. Správné vykonávání učňovské doby v podniku st-lově tento nepopírá, dokonce bylo o této absolvované době podle předpisu živn. zák. vystaveno výuční vysvědčení. Doba tato slouží tedy pro syna st-lova jako doba učební pro získání způsobilosti k nastoupení živnosti. Ježto však § 137 živn. zák. zná jen smluvený učňovský poměr, je tu právní domněnka, že mezi st-lem a jeho synem

byla sjednána formální učňovská smlouva podle náležitostí živn. zák. Důkazy proti této právní domněnce nejsou přípustné, pokud živn. společenstvo a živn. úřad uznávají tuto učňovskou dobu za vykonanou ve smyslu živn. zákona. Vzhledem však k ustanovení § 2 zák. o sociálním pojištění podléhá smluvní učňovská doba obligatorně pojištění a tak předpis pojistného je zákonitý.«

O stížnosti uvážil nss toto:

Podle stálé judikatury nss-u jest nezbytným předpokladem pojistné povinnosti podle § 2 odst. 1 zák. č. 221/24 Sb. právní existence smlouvy služební neb učňovské (sr. Boh. A 7129/28, 8649/30, 10.892/33 a j.). Zásada tato platí i pro posuzování případů spadajících pod ustanovení zák. č. 184/28 Sb. (viz Boh. A 11.157/34), neboť první věta cit. ustanovení zůstala jím nezměněna. Z předpisu toho vyplývá, že vznik pojištění nepojí se k pouhému faktu vykonávání prací nebo služeb, nýbrž že k tomuto faktu musí přistoupiti ještě právní titul, smluvený poměr pracovní, služební neb učňovský, takže pojistný poměr vyžaduje k svému vzniku uzavření smlouvy služební (učňovské) a zahájení prací nebo služeb na základě této smlouvy (srov. na př. Boh. A 6480/27 a j.). Aby došlo ke smlouvě vůbec, tedy i ke smlouvě služební nebo učňovské, jest třeba projevu vůle smluvních stran, který ovšem může býti učiněn nejen výslovně ústně neb písemně, ale i mlčky konkludentními činy.

V daném případě netvrdí žal. úřad, že mezi st-lem a jeho synem Jindřichem byla skutečně uzavřena zvláštní formální písemná smlouva učňovská, předepsaná v § 137 živn. zák. č. 259/24 Sb., nýbrž operuje s právní domněnkou, že se tak stalo, poněvadž synu Jindřichu bylo vydáno příslušným živn. společenstvem podle předpisu živn. zák. výuční vysvědčení o absolvované době výuční, a vyslovuje, že nějaké důkazy proti této právní domněnce jsou nepřípustné, pokud živn. společenstvo a živn. úřad uznávají tuto učňovskou dobu za vykonanou ve smyslu živn. zák.

Z tohoto odůvodnění je patrné, že žal. úřad nepokládá vůbec za nutno zabývat se otázkou, zda de facto byla mezi st-lem a jeho synem uzavřena zvláštní smlouva učňovská, nýbrž má jediné za rozhodné, že vykonávání prací učňovských bylo s hlediska živn. zák. hodnoceno živn. společenstvem a živn. úřadem jako odpovídající živn. zák. Tu však je žal. úřad na omylu, neboť pro otázku, zda tu je pojistný poměr podle § 2 odst. 1 zák. č. 184/28 Sb., jediné rozhoduje splnění podmínek tohoto předpisu a je bez právního významu, zda a pokud sporný poměr vyhovuje jako učňovský poměr předpisům živn. zák. (srov. Boh. A 8649/30).

V důsledku tohoto nesprávného názoru nezkoumal již žal. úřad, zdali nemůže zaměstnání syna v otcově obchodě jako učně vyplývat také z jiného právního titulu než ze smlouvy učňovské, tak zejména, zdali nezaměstnával st-l svého syna jako učně na podkladě své moci otcovské, jak v řízení správním st-lem bylo zdůrazňováno (srov. Boh. A 9996/32 a 10.892/33).